

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 31, 2016

Nummer 31, 2016

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2016:3036](#) 26-07-2016

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2016:2306](#) 06-07-2016

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2016:2310](#) 29-06-2016

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2016:2308](#) 29-06-2016

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2016:4105](#) 27-07-2016

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2016:5871](#) 13-07-2016

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2016:5532](#) 06-07-2016

RECHTSPRAAK

Vechtscheiding. Moeder heeft haar kind sinds begin 2013 (kind was toen anderhalf), niet meer gezien. Vader is niet in staat de moeder een plaats te geven in het leven van de minderjarige. Vader heeft nergens medewerking aan gegeven. Rechtbank bepaalt hoofdverblijfplaats bij moeder, maar laat gezamenlijk gezag in stand. Deze beslissing kan op verzoek van de moeder met de sterk arm worden uitgevoerd. Bovendien bepaalt de rechtbank dat de moeder door middel van gijzeling van ten hoogste een week kan bewerkstelligen dat de hoofdverblijfplaats bij haar komt te berusten. Beslissing over verdeling zorg- en opvoedingstaken wordt aangehouden.

In deze zaak heeft niet alleen de rechtbank al eerdere (tussen)beschikkingen gegeven, maar is ook twee keer hoger beroep en twee keer cassatie ingesteld. De Hoge Raad heeft een van de uitspraken van het hof vernietigd en verwezen naar een ander hof. Nu de cassatie zag op andere elementen van de procedure dan waarop de door de rechtbank thans te nemen beslissingen zien, acht de rechtbank zich vrij om te beslissen over de hoofdverblijfplaats.

In deze zaak is een raadsonderzoek gelast, waaraan de vader geen medewerking heeft verleend, is begeleid omgang gelast bij Combinatie Jeugdzorg, die de vader heeft gefrustreerd, is een bijzondere curator benoemd door het hof die haar werkzaamheden zonder dat een doorbraak is bewerkstelligd, heeft afgerond.

De Raad voor de Kinderbescherming heeft geadviseerd om de hoofdverblijfplaats bij de moeder te bepalen. De afweging dat de identiteitsontwikkeling van het kind ernstig in het gedrang komt, vormt een belangrijk argument. Voorts handelt de vader in de onderhavige strijd in het geheel niet in het belang van het kind. Dit weegt voor de raad op tegen de realiteit dat een verhuizing naar de moeder, de continuïteit in de opvoeding van het kind niet ten goede komt. De raad heeft geen zorgen over de opvoedsituatie bij de moeder. De moeder biedt wel ruimte voor omgang. Van mogelijk ontvoeringsgevaar bij de moeder (de moeder is Braziliaanse) heeft de raad geen bevestiging gekregen.

De rechtbank wijst het verzoek van de vader om een contra-expertise af. De rechtbank noemt dit verzoek in dit stadium van de procedure misbruik van recht, temeer omdat een dergelijk onderzoek tot vertraging zal leiden en met zich brengt dat het kind nog langer verstoken zal blijven van contact met de moeder.

De rechtbank oordeelt na uitvoerige weerlegging van allerlei argumenten van de vader, dat sprake is van een situatie waarin de vader het kind zonder goede grond haar moeder onthoudt. De rechtbank volgt, alles afwegende, het advies van de raad. De rechtbank wijst daarbij het verzoek van de moeder toe om de wijziging van de hoofdverblijfplaats met de sterke arm te bewerkstelligen. Voor het geval dit er niet toe leidt dat de hoofdverblijfplaats van het kind feitelijk bij de moeder komt te rusten, zal de rechtbank bepalen dat de moeder door middel van lijfswang voor de duur van ten hoogste een week mag bewerkstelligen dat de hoofdverblijfplaats bij haar komt te rusten. De rechtbank acht het in het belang van de minderjarige dat alle middelen worden ingezet om te bewerkstelligen dat dit resultaat wordt bereikt. Het verzoek om de vader te veroordelen in de kosten van de lijfswang wordt afgewezen. De kosten van de lijfswang dienen te worden voorgeschoten door de moeder. Deze kosten vormen executiekosten die zij van rechtswege op de vader kan verhalen.

De rechtbank houdt de beslissing omtrent de verdeling van de zorg- en opvoedingstaken aan. De rechtbank ziet geen aanleiding om de moeder het eenhoofdig gezag toe te kennen.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 27-07-2016

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2016:4105

Zaaknummer: C/01/290500 / FA RK 15-1001

RECHTSPRAAK

Alimentatie meerderjarige, zodra deze 21 is. Hof legt derdenbeding in echtscheidingsconvenant ten behoeve van beide kinderen ruimer uit dan rechtbank en concludeert dat de meerderjarige ook na haar 21ste daarop een beroep kan doen, maar het hof beperkt dat beroep tot de periode dat de meerderjarige na haar 21ste behoeftig is. Hof neemt aan dat aan de behoeftigheid een einde komt na het behalen van het mbo-diploma.

De rechtbank heeft het verzoek van de meerderjarige ouder dan 21 jaar om een bijdrage in haar levensonderhoud afgewezen. De meerderjarige gaat in hoger beroep.

De rechtbank heeft het in het echtscheidingsconvenant opgenomen derdenbeding ten behoeve van twee meerderjarige kinderen boven de 21 zolang zij met redelijke resultaten en in overleg met de vader met een beroepsopleiding bezig zijn of studeren, beperkt uitgelegd. Dat geldt met name voor de woorden 'in overleg met'. Het hof gaat uit van een ruimere uitleg en gaat ervan uit dat het derdenbeding ten behoeve van de meerderjarige geldt, zolang zij met haar mbo-beroepsopleiding bezig is.

Vervolgens gaat het hof in op artikel 1:392 lid 1 sub a en lid 2 BW. Het hof overweegt dat volgens vast jurisprudentie het niet de strekking van artikel 1:392 BW is ouders te verplichten hun meerderjarige kinderen, die overigens in staat zijn door arbeid in hun eigen levensonderhoud te voorzien, door het verstrekken van een uitkering in staat te stellen tot het volgen of voltooien van een opleiding. Uit het derdenbeding in het echtscheidingsconvenant en de uitleg die het hof daaraan heeft gegeven, leidt het hof af dat de vader en de moeder ten tijde van het sluiten van het convenant er echter van zijn uitgegaan dat de meerderjarige na haar 21ste verjaardag behoeftig zou zijn, zolang zij dan nog geen beroepsopleiding of studie zou hebben afgerond. Daarom is het hof van oordeel dat de meerderjarige vanaf haar 21ste jaar behoefte had aan een bijdrage in de kosten van levensonderhoud en studie in de zin van artikel 1:392 BW, zolang haar mbo-opleiding nog niet was afgerond. Vanaf het moment dat de meerderjarige haar mbo-diploma heeft behaald, derhalve op 3 juli 2014, moet zij naar het oordeel van het hof in staat worden geacht om met arbeid in eigen levensonderhoud te

voorzien. Dat dit niet mogelijk is met het behaalde mbo-diploma, is gesteld noch gebleken. De keuze van de meerderjarige om een voltijd hbo-opleiding te gaan volgen, waarnaast zij stelt geen ruimte te hebben voor het verrichten van betaald werk, dient dan ook niet voor rekening van haar vader te komen.

Het verzoek van de meerderjarige dochter wordt toegewezen tot aan het tijdstip van het behalen van het mbo-diploma en voor het overige afgewezen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 26-07-2016

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2016:3036

Zaaknummer: 200.172.453/01

RECHTSPRAAK

Hoogtechnologisch draagmoederschap. Wensouders zijn de biologische ouders van het kind. Draagouders zijn al ontheven van het gezag. De wensouders zijn benoemd tot voogden. Adoptie: niet wordt voldaan aan de voorwaarde van de verzorgingstermijn van een jaar (artikel 1:228 lid 1 sub f BW). Rechtbank gaat daaraan voorbij, omdat deze in deze specifieke situatie niet verenigbaar is met artikel 8 jo. 14 EVRM.

Het kind is na haar geboorte opgenomen in het gezin van de wensouders en ingeschreven in de GBA op hun woonadres. De draagouders zijn ontheven van het gezag en de wensouders zijn benoemd tot voogden over haar.

De wensouders zijn sinds 2007 met elkaar gehuwd en hadden voordien een affectieve relatie met elkaar. Zij hebben dus ten minste drie jaar met elkaar samengeleefd.

Aan de termijn van een jaar verzorging en opvoeding van de baby is niet voldaan. Op het tijdstip van indiening van het verzoekschrift was de baby slechts twee maanden verzorgd en opgevoed door de wensouders.

De wensouders stellen in de eerste plaats dat in hun situatie de uitzonderingsbepaling van artikel 1:228 lid 3 BW van toepassing is en dat daarom de termijn van een jaar verzorging en opvoeding niet geldt. De rechtbank overweegt dat artikel 1:228 lid 3 BW een andere situatie regelt dan hier aan de orde. In dit artikel is alleen voor de vrouwelijke partner van de moeder een regeling getroffen. Daarbij is relevant dat het kind binnen de relatie van de twee vrouwelijke partners is geboren. In het onderhavige geval is het kind niet geboren binnen de relatie van de wensouders, omdat het ging om draagmoederschap. Daarbij is een derde partij, de draagmoeder en haar echtgenoot betrokken die door de geboorte van rechtswege het gezag over haar hebben gekregen. Er is daarom ook niet zonder meer strijd met het non-discriminatiebeginsel van artikel 14 EVRM.

Wat de termijn van een jaar verzorging en opvoeding betreft overweegt de rechtbank dat deze

is bedoeld om de bestendigheid van de verzorging en opvoeding te toetsen. In de onderhavige zaak is naar het oordeel van de rechtbank echter sprake van een bijzondere situatie waarbij de genoemde termijn van een jaar geen redelijk doel dient. De baby is immers biologisch gezien het kind van de wensouders, die gedurende de zwangerschap intensief betrokken zijn geweest. Alle betrokkenen hebben tevoren duidelijke afspraken gemaakt met elkaar en deze in een overeenkomst vastgelegd. De wensouders hebben het kind vanaf haar geboorte verzorgd en opgevoed en aannemelijk wordt geacht dat zij het kind kunnen blijven verzorgen en opvoeden. Nu het kind al vanaf haar geboorte door de wensouders wordt verzorgd, zullen er geen problemen verwacht worden ten aanzien van het op gang brengen en/of tot stand brengen van een gehechtheidsrelatie.

Op grond van het voorgaande acht de rechtbank de wettelijke termijn van verzorging en opvoeding van ten minste een jaar als bedoeld in artikel 1:228 lid 1 sub f BW in deze specifieke situatie niet verenigbaar met artikel 8 jo. 14 EVRM en zal deze daarom buiten beschouwing laten. De rechtbank acht de verzochte adoptie ook in het kennelijk belang van het kind, omdat zij vanaf de geboorte door de wensouders, haar biologische ouders, wordt verzorgd en opgevoed. De draagouders hebben hiermee en met het onderhavige verzoek ingestemd en in de hoedanigheid van ouders heeft het kind dan ook niets meer van hen te verwachten.

Vast staat dat aan de overige vereisten voor adoptie is voldaan. Het verzoek wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 13-07-2016

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2016:5871

Zaaknummer: C/15/241080 / FA RK 16-1849

RECHTSPRAAK

Echtscheiding; limitering partneralimentatie en verdeling gemeenschap. Limitering: rechtbank limiteert de partneralimentatie tot het tijdstip waarop de vrouw AOW ontvangt. Verdeling van de gemeenschap: vrouw beroept zich op vergoedingsrechten ter zake onder uitsluitingsclausule verkregen gelden uit erfenis. Rechtbank gaat uit van de hoofdregel dat er een vergoedingsrecht op de gemeenschap is ontstaan, maar dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat de vrouw haar vergoedingsrechten volledig effectueert.

De vrouw heeft in het kader van de echtscheidingsprocedure tussen partijen een nevenverzoek tot vaststelling van partneralimentatie ingediend. De man heeft verweer gevoerd. Hij heeft onder meer verzocht de periode voor het voldoen van partneralimentatie te limiteren.

De rechtbank overweegt dat de vrouw na afronding van de verdeling van de tussen partijen bestaande huwelijksgemeenschap zal beschikken over vermogen. De vrouw is 59 jaar en zal op termijn aanspraak kunnen maken op een AOW-uitkering en een pensioenuitkering in verband met het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd. De rechtbank ziet hierin aanleiding om thans reeds tot limitering van de partneralimentatie over te gaan. Wat er ook zij van de mogelijkheden van de vrouw om in de toekomst (volledig) in haar onderhoud te voorzien, als zij de AOW-leeftijd bereikt, zal de vrouw over inkomsten kunnen beschikken die de partnerbijdrage die de man op grond van deze beschikking verschuldigd is, overstijgen. Dit toekomstige inkomen van de vrouw zal van invloed zijn op de onderhoudsverplichting van de man. Op grond hiervan ziet de rechtbank aanleiding de lotsverbondenheid van partijen te relateren aan de periode tot de datum waarop de vrouw de AOW-leeftijd bereikt. Dit brengt met zich dat de alimentatieverplichting van de man na ommekomst van die termijn zal eindigen op de datum waarop de vrouw de AOW-leeftijd bereikt.

Ter zake het nevenverzoek inzake de verdeling van de huwelijksgemeenschap heeft de vrouw

aangevoerd dat zij een erfenis onder uitsluitingsclausule heeft gekregen en ter zake de aankoop van de auto en de investering in effecten vergoedingsrechten op de gemeenschap heeft.

De rechtbank stelt voorop dat, indien een erfenis verkregen onder een uitsluitingsclausule op een gezamenlijke rekening wordt gestort, niet wordt aangetoond dat het geld aan het privévermogen van de erfgenaam ten goede is gekomen én de gelden van de gezamenlijke rekening worden besteed aan uitgaven ten behoeve van de gemeenschap, de hoofdregel is dat deze erfgenaam een vergoedingsrecht op de gemeenschap heeft. De rechtbank is echter van oordeel dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat de vrouw haar vergoedingsrechten volledig effectueert. De vrouw heeft ter zitting bevestigd dat partijen de auto niet zouden hebben gekocht, als zij de erfenis niet had gekregen. De rechtbank overweegt dat de strekking van artikel 1:94 BW is te bewerkstelligen dat de in de uitsluitingsclausule neergelegde wil van de erflater om het goed bij uitsluiting aan een van de echtgenoten te doen toekomen, niet mag worden doorkruist door het huwelijksgoederenregime dat tussen echtgenoten geldt (vgl. HR 21 november 1980, ECLI:NL:HR:1980:AC7049). Naar het oordeel van de rechtbank dient de uiterste wil van erflater echter niet zodanig voorop te staan, dat het de ontvanger niet vrij zou staan het geërfde bedrag naar eigen inzicht te besteden. Dit leidt tot het oordeel dat de aankoop van de auto kan worden beschouwd als een bijdrage in de gewone kosten van de huishouding zodat zij haar vergoedingsrecht tot dat bedrag niet kan effectueren maar slechts aanspraak kan maken op de huidige waarde van de auto of de auto zelf.

Ook in het geval van de investering in effecten oordeelt de rechtbank dat de uiterste wil van erflater niet zodanig voorop dient te staan, dat het de vrouw niet vrij zou staan het geërfde bedrag naar eigen inzicht te besteden. Immers, indien de vrouw op eigen naam of met een willekeurige derde partij, althans zonder de man, was overgegaan tot aankoop van effecten, zou het koersverlies geheel voor haar rekening en risico zijn gekomen. Het valt niet goed in te zien, en het is naar het oordeel van de rechtbank naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar, dat het enkele feit dat de vrouw samen met de man is overgegaan tot aankoop, tot gevolg zou hebben dat het koersrisico voor haar tot nihil beperkt zou zijn gebleven. Met de man is de rechtbank daarom van oordeel dat een bedrag ter hoogte van de investering in effecten door de vrouw leidt tot een vordering op de gemeenschap en dat het restant van de huidige waarde bij helfte tussen partijen verdeeld moet worden.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 06-07-2016

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2016:5532

Zaaknummer: C/15/233301 / FA RK 15-6150

RECHTSPRAAK

Machtiging plaatsing in een accommodatie voor gesloten jeugdhulp. Is de niet met het gezag belaste vader ontvankelijk in zijn hoger beroep?

De rechtbank heeft een machtiging gesloten jeugdhulp verleend. Het verzoek tot verlenging van de uithuisplaatsing van de minderjarige bij de ouder zonder gezag, te weten de vader, is afgewezen.

De vader gaat in hoger beroep van de machtiging gesloten plaatsing. De gecertificeerde instelling stelt in de eerste plaats dat de vader niet-ontvankelijk is in zijn hoger beroep aangezien hij geen gezag heeft over de minderjarige en thans ook niet meer de verzorgende ouder is. Hij is geen belanghebbende in de zin van artikel 798 lid 1 Rv, gelet op de rechtspraak van de Hoge Raad.

Wat de ontvankelijkheid betreft overweegt het hof dat de vader ontvankelijk wordt geacht in zijn hoger beroep van de bestreden beschikking. Het hof overweegt daartoe dat de vader in eerste aanleg als belanghebbende is aangemerkt en de minderjarige tot aan de uithuisplaatsing in de accommodatie voor gesloten jeugdhulp een gezinsleven met zijn vader heeft gehad.

Inhoudelijk bekrachtigt het hof de bestreden beschikking.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 06-07-2016

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2016:2306

Zaaknummer: 200.190.952/01

RECHTSPRAAK

Nihilstelling partneralimentatie per 1 oktober 2016. Afnemende lotsverbondenheid in samenhang met de inspanningsverplichting aan de zijde van de alimentatiegerechtigde om in eigen levensonderhoud te voorzien en het feit dat de vrouw uitdrukkelijk weigert om de man enige inzage te geven in de wijze waarop zij invulling geeft aan haar inspanningsverplichting alsmede het tijdsverloop sinds de vorige beschikking van het hof uit 2011 leiden het hof ertoe dat een rechtens relevante wijziging van omstandigheden wordt aangenomen die noopt tot herbeoordeling van de alimentatieaanspraak. Hof stelt alimentatie per 1 oktober 2016 op nihil.

In hoger beroep is in geschil de door de man aan de vrouw te betalen partneralimentatie. De man heeft nihilstelling van de partneralimentatie verzocht. Het hof overweegt dat aanspraak op het verkrijgen van partneralimentatie twee grondslagen kent, te weten huwelijksgelateerde verdien capaciteit en voortdurende solidariteit. Als sprake is van een ongelijke huwelijkse rolverdeling tussen de echtgenoten en zij één of meer gemeenschappelijke kinderen hebben, is de onderhoudsplicht gebaseerd op de grondslag huwelijksgelateerde vermindering van de verdien capaciteit, behoudens tegenbewijs. Als de behoefte van de alimentatiegerechtigde echter is veroorzaakt door ziekte, ouderdom of werkloosheid, dan geldt daarnaast dat in dergelijke gevallen in principe sprake is van de grondslag voortdurende solidariteit.

Het hof maakt uit de stukken op dat partijen ten tijde van de echtscheiding geen minderjarige kinderen hadden en de vrouw gedurende het huwelijk altijd heeft gewerkt en de eerste periode na het huwelijk grotendeels in haar eigen levensonderhoud voorzorg. Voorts is gebleken dat de vrouw na de echtscheiding meer is gaan werken dan voordien. Enkele jaren na de echtscheiding tussen partijen is de vrouw gedeeltelijk arbeidsongeschikt geraakt. Het hof is op grond hiervan van oordeel dat de grondslag voor de partneralimentatie de voortdurende solidariteit is en niet de huwelijksgelateerde vermindering van de verdien capaciteit van de vrouw. In dat geval heeft te gelden dat naarmate partijen langer uit

elkaar zijn, de lotsverbondenheid en de daarmee samenhangende voortdurende solidariteit afneemt en dat van de onderhoudsgerechtigde verwacht mag worden dat die zich zal inspannen om in het eigen levensonderhoud te voorzien. Het hof neemt voorts in aanmerking dat ook naar maatschappelijke normen van de vrouw mag worden gevergd dat zij verantwoordelijkheid neemt om, naarmate de jaren na de echtscheiding verstrijken, te trachten in haar eigen levensonderhoud te gaan voorzien. Het hof is tegen die achtergrond van oordeel dat de afnemende lotsverbondenheid in samenhang met de inspanningsverplichting aan de zijde van de vrouw, in dit geval maakt dat de man het recht heeft om periodiek te (laten) toetsen of de vrouw aan de op haar rustende inspanningsverplichting voldoet. Gebleken is dat vrouw uitdrukkelijk heeft geweigerd enige verantwoording hieromtrent aan de man af te leggen.

Het hof is van oordeel dat voornoemde omstandigheden een rechtens relevante wijziging van omstandigheden vormen, die nopen tot een herbeoordeling van de alimentatieaanspraak. Het hof overweegt vervolgens dat de opstelling van de vrouw waarin zij geen aantoonbare inspanningen heeft geleverd om in haar eigen levensonderhoud te voorzien en zij het bovendien niet op haar weg vindt liggen om eventuele inspanningen aan te tonen, niet passend is bij de eigen verantwoordelijkheid die de vrouw heeft om in haar eigen behoefte te voorzien. Het hof is van oordeel dat van de vrouw gevergd kan worden dat zij op korte termijn in haar eigen levensonderhoud voorziet, nu het tegendeel niet is aangetoond. Het hof neemt daarbij voorts in aanmerking dat de behoefte van de vrouw het minimumloon niet overstijgt. Nu de vrouw op dit moment nog geen inkomen genereert, acht het hof het redelijk om haar een termijn van drie maanden te vergunnen om een dienstbetrekking te vinden. Het hof zal om die reden de partneralimentatie per 1 oktober 2016 op nihil bepalen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 29-06-2016

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2016:2308

Zaaknummer: 200.182.137/01

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie. Forfaitaire normen. Het is niet in strijd met het wettelijk kader indien de alimentatierechter bij de bepaling van de draagkracht rekening houdt met forfaitaire normen, omdat niet iedere post met betrekking tot de draagkracht kan worden vastgesteld. Een forfaitair rekensysteem kan wat de draagkracht betreft naar het oordeel van het hof echter niet worden gehanteerd indien de werkelijke lasten van de alimentatieplichtige aanmerkelijk lager zijn en uitsluitend als gevolg van de rekenmethode niet meer in de volledige behoefte van het kind kan worden voorzien.

In hoger beroep is onder meer de kinderalimentatie tussen partijen in geschil. Met betrekking tot de berekening van de draagkracht van de man overweegt het hof wat betreft de post woonlasten dat de vrouw ter zitting er bezwaar tegen heeft gemaakt dat rekening wordt gehouden met de forfaitaire woonlast aangezien deze aanmerkelijk afwijkt van de werkelijke woonlasten die de man moet voldoen. De forfaitaire woonlast van de man bedraagt $30\% \times \text{€ } 4.628 = \text{afgerond € } 1.388$ per maand. Zijn werkelijke woonlast bedraagt afgerond € 484 per maand. Dat deze woonlasten in de toekomst wellicht hoger zullen worden, zoals de advocaat van de man ter terechtzitting heeft gesteld, is een onzekere omstandigheid die het hof derhalve buiten beschouwing zal laten. Indien het hof met de forfaitaire woonlast rekening moet houden, heeft zulks tot gevolg dat niet volledig voorzien kan worden in de behoefte van de minderjarigen. Indien het hof rekening houdt met de werkelijke lasten van de man, heeft de man meer draagkracht om in de behoefte van de kinderen te voorzien. Naar maatschappelijke normen bezien, heeft kinderalimentatie een zeer hoge prioriteit en het is algemeen aanvaard dat kinderen geen last mogen hebben van de echtscheiding van hun ouders. Voor de kinderen is het van essentieel belang dat ook in financiële zin goed voor hen wordt gezorgd zodat zij zich op hun eigen toekomst goed kunnen gaan voorbereiden. Nu er een aanmerkelijke discrepantie is tussen de werkelijke woonkosten en de forfaitaire woonkosten en dit ten koste gaat van de kinderen, acht het hof het hanteren van het forfaitair systeem in het onderhavige geval in strijd met de uitgangspunten van de wetgever waarin is

gekozen voor behoefte en draagkracht op grond van de werkelijke gegevens (maatwerk). Een forfaitair rekensysteem kan naar het oordeel van het hof derhalve niet worden gehanteerd indien de werkelijke lasten van de alimentatieplichtige aanmerkelijk lager zijn en uitsluitend als gevolg van de rekenmethode niet meer in de volledige behoefte van het kind kan worden voorzien. Gelet hierop is het hof bij het bepalen van de draagkracht van de man uitgegaan van de werkelijke woonlasten van de man.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 29-06-2016

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2016:2310

Zaaknummer: 200.175.870/01 en 200.175.873/01